

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 162/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészáros a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Švarcom, Horná 41, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 77/2012 z 13. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 77/2012 z 13. mája 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti aj jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8 T 38/2008 z 23. marca 2012 v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu (po odvolaní) uznaná vinnou zo spáchania (obzvlášť závažného) zločinu podvodu.

Proti napadnutému rozsudku podala sťažovateľka dovolanie. Dovolanie bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 37/2015 z 28. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) po posúdení jeho prípustnosti odmietnuté z dôvodu, že neboli naplnené sťažovateľkou namietané dôvody dovolania.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta *„porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky(...) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd(...)“*, ku ktorému došlo vydaním napadnutého rozsudku.

Podľa názoru sťažovateľky odvolací súd sa *«vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, konajúc a rozhodujúc v rozpore so zásadami uvedenými v § 2 ods.7,10 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, pozn.) a sekundárne aj § 2 ods.12 Tr. por., čím došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) z hľadiska práva na spravodlivé rozhodnutie. Ako je uvedené vyššie, v celom trestnom konaní a v nadväznosti na podané odvolacie námietky a výhrady aj v dovolaní súd II. stupňa opomenul v rozsahu potrebnom pre úplné a spravodlivé rozhodnutie to, že:...»*

Ďalej podľa názoru sťažovateľky „*Sťažnosť je podávaná v dvojmesačnej zákonnej lehote odo dňa 09.11.2015, kedy bolo doručené písomné vyhotovenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tdo/37/2015.*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„*1. Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/77/2012 zo dňa 13.05.2014 porušené bolo.*

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/77/2012 zo dňa 13.05.2014 sa zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 13. mája 2014.

Proti napadnutému rozsudku bolo podané dovolanie (o ktorom bolo najvyšším súdom po preskúmaní jeho prípustnosti rozhodnuté tak, že bolo odmietnuté, keďže nedošlo k naplneniu dôvodov dovolania), avšak uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní (sp. zn. 3 Tdo 37/2015 z 28. októbra 2015) sťažovateľka v petite podanej sťažnosti nenapáda a ústavný súd je v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde petitom sťažnosti viazaný.

Keďže sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu sa stal právoplatným 13. mája 2014, treba sťažnosť podanú ústavnému súdu, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. decembra 2015, považovať za oneskorene podanú.

Napokon aj samotný petit ústavnej sťažnosti je vnútorne rozporný, pretože sťažovateľka sa ním domáha vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy spolu s čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodov arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd môže len domnievať, že sťažovateľka mala na mysli čl. 46 ods. 1 ústavy spolu s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd ustálil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, keďže ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku petitu by za žiadnych okolností nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti (m. m. III. ÚS 474/2015).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016